

СЪДРУЖИЕ

Единъ денъ частитѣ на тѣлото човѣшко, като имѣ се видѣло много тежко да работятъ едни за други, започнали да хвалятъ своитѣ заслуги, а подирѣ туй се запрепирали за нѣщо и свадили се най-накрай горешо.

— Не щемъ да работимъ все ний самички! — започнали ржцетѣ.

— И ний не щемъ да носимъ всички! — добавили нозетѣ.

— Бре чудо голѣмо! И ний за себе си ще гледаме само — откликнали очитѣ — че отъ вситѣ на насъ се пада работа най-тежка: да бдимъ и се въртимъ презъ цѣлий денъ на въртележка.

— И намъ не ни се никакъ вече слуша, че бѣ ни и безъ туй дошло до гуша! — рекли ушитѣ.

Слухти презъ далечнитѣ дни и презъ ношитѣ, а дойде ли недѣля да починешъ: хайде, върви да слушаешъ тжпани и гайди!

— Та шури ли сме ний тогава да дѣвчемъ за господня слава! — обадили се и устата.

— Ехъ, щомъ ще е така, и азъ ще ви река — откликналъ се възрадва-ний стомахъ — отъ днесъ не смиламъ вече ни трошица! А то се май превърналъ бѣхъ въ междуселска воденица.

— Бе, тая работа е малко опъкъ и като че не чини — въздѣхнала главата — но пъкъ не ще е зле и моятъ мозъкъ малко да почине.

И тѣй, отъ безразсѣдството обзети, престанали да работятъ ржцетѣ, престанали да ходятъ вече нозетѣ, не гледали очитѣ, не слушали ушитѣ, мълчели и не дѣвчели устата, стомахътъ не приемалъ вече храната, за никого не мислѣла главата.

А изоставеното тѣло безпомощно подъ орѣха лежало — лежало си по грѣбъ и тихо плачело отъ гладъ и скръбъ.

И почнало то бързо да линѣе, да страда, да болѣе — а заедно съ него и ржцетѣ, а съсъ него и нозетѣ, очитѣ, ушитѣ, стомаха, устата, главата.

Изминалъ денъ така. Идва други. И это че на третия, въ зори, ржцетѣ се разшавали самички:

— Събрахме тукъ за всички, събрахме цѣла кривачка трошички, отронени отъ палави деца... Сдѣвчете ги, о златни устица!

Ала, макаръ и гладни, тамъ устата все още си стоели на ината:

— Не щеме!

— Сдѣвчете ги, че дяволъ ще ви вземе! — Обадила се, кипнала главата. Не виждате ли, че ще си измреме, че всички тукъ ще пукнеме отъ гладъ съ туй несъгласие и тозъ инатъ!...

— Така е, право е! — рекли очитѣ.

— Самата истина! — добавили ушитѣ.

— Смилете се най-после и дѣвчете! — Прямолили се тихичко нозетѣ.

— И азъ се вече приготвихъ, хай почнете! — рекълъ и стомаха.

И ей: устата, съсъ усмивка плаха, поели сухитѣ трошици.

И тѣй, отъ него часъ заработили пакъ ржцетѣ, заприпкали нозетѣ, започнали да гледатъ пакъ очитѣ, започнали да слушатъ пакъ ушитѣ, старателно задѣвкали устата, стомахътъ мелѣлъ денъ и нощъ храната и мислѣла за всички пакъ главата.

Асенъ Разцвѣтниковъ

